



Az idei év is Orbánt igazolta

2025 január 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem lennéek meglepve, ha a nemzetközi sajtó munkatársai már most a jövő évi tusványosi beszéd megemésztésére készülnének.

Nem sokkal azt követően, hogy Orbán Viktor egy átfogó előadáson idén nyáron Tusványoson kenderzetlen

?szinteséggel beszélt többek között európai, valamint transzatlanti viszonylatban az orosz–ukrán fegyveres konfliktus békés rendezésének lehetőségéről, mind térségünkben, mind pedig Nyugat-Európában is számos publicisztika, valamint politikusi reakció született a témában.

Mint azt akkor a magyar kormányfő beszédében hangsúlyozta, „az erjedés megkezdődött, a háborúpárti európai politikából lassan, de elmozdulunk a békepárti politika irányába. Ez szükségszerű, mert az idő a békepolitika oldalán áll.”

Azok, akik elszívesítve követik a nemzetközi politikai folyamatokat, már sejtették, hogy Orbán békével kapcsolatos jóslatát még a legobjektívebbnek tűnő médiumok is ki fogják kezdeni, nemhogy azok az európai ellenzéki politikusok, akik karrierjüket, valamint személyes ambícióikat a több mint két és fél éve húzódó háborús hangulat gerjesztésére tették fel. A legtöbb ilyesfajta baloldali nyilatkozatból és tudósításból kiderült, hogy a magyar miniszterelnök ismét politikai súlycsoportot tévesztett, a helyzetértékelése elfogult és ködös, ráadásul az amerikai elnökválasztás kapcsán ugyanúgy rossz lóra tett, mint amikor azt jóslta, vésszesen el fog fogyni a levegő Európa vezető államainak politikai elitje körül. Magyarán Orbánnak nem lehet – ebben sem – igaza.

Ha azonban visszatekintünk az idei év meghatározó politikai folyamatainak alakulására, valamint a békepolitika fénytörésén keresztül megvizsgáljuk az elmúlt hónapokban levezényelt választások kimenetelét, minden jel arra enged következtetni, hogy a korábbi évekhez hasonlóan a 2024-es év is a magyar miniszterelnököt igazolta.

Ami a háborúpárti establishment politikai teljesítményét illeti, elég, ha csak szemügyre vesszük a párizsi, illetve a berlini kormány jelenlegi állapotát. Az orosz–ukrán konfliktus elhúzódása óta Németország gazdasági lejtmenetének mértékét egyedül a hárompárti koalíciós (SPD, Zöldek, FDP) kormány negatív teljesítménye tudta alulmúlni olyannyira, hogy Olaf Scholz kancellártól december közepén meg is vonta a Bundestag a bizalmat, ami megnyitja az utat az új választások előtt, amelyekre jövő februárban kerül sor.

S bár a német főszókratú média mindent elkövet annak érdekében, hogy ezt a politikai válságot pusztán egy hatalomtechnikai kérdéssé silányítsa, a szövetségi kormány kudarcának oka mind választói, mind pedig politikai szinten is nyílt titok. Ez pedig nem más, mint a háborúval összefüggő energiaár-robbanás okozta válság eltérő kommunikációs és stratégiai szintű kezelése és a német életeket követelő migráció.

Ám a washingtoni terepasztalokon megálmódott háborús elképzelések európai következményeit nemcsak Berlin nyögi. Ugyanis az egyébként politikai értelemben kifejezetten tehetségesként jellemzett Emmanuel Macron francia államfő szintén viharos vizekre kormányozta magát, miután szövetségeseivel nemcsak a háború vonatkozásában, hanem az országot érintő főbb gazdasági kérdésekben is tendenciózusan a népakarattal helyezkedett szembe. Macron jelenlegi ciklusának turbulens mivoltát nemcsak az idén nyáron megrendezett európai parlamenti választásokon kapott hatalmas pofon érzékelteti – mint ismert, a békepárti Marine Le Pen Nemzeti Tömörülése több mint 31 százalékkal kiütéses győzelmet aratott –, hanem az a tény is, hogy a 2022-es elnöki győzelme óta immár a negyedik (!) kormányfőt kellett hivatalba segítenie.

De hiba lenne azt feltételezni, hogy csak a német, illetve francia szavazópolgárok elégték volna meg a főszókratú politikai elitjeik teljesítményét. Hiszen tőlünk nem messze, Bécsben is az elitváltás mellett tették le voksukat idén szeptemberben az osztrák szavazók, miután az Osztrák Szabadságpárt (FPÖ) magabiztos győzelmet aratott azzal, hogy erőteljes kampánytémává emelte a migráció, a gazdaság, valamint az Ukrajna megsegítése körül kialakult vita kérdését. Az, hogy Ausztriában azóta sem sikerült sem a győztes pártnak, sem pedig a helyzetbe hozott ellenzéki pártoknak kormányt alakítani, sokkal inkább az osztrák politikai rendszer válságáról árulkodik, mintsem a közhangulat önkorrekciójáról.

Megjegyzendő, ennek az európai háborúellenes választói trendnek már az ezt megelőző évben is látszottak a jelei, miután 2023 őszén a magyarok háborút ellenző álláspontjával megegyező hangnemben kampányoló Robert Fico magabiztos győzelmet zsebelt be a szlovákiai választásokon.

Ha azonban valakiben még ezek után is kétely merülne fel Orbán tusványosi jóslatával kapcsolatban, akkor aligha mehetünk el a háború kimenetelének szempontjából a legfontosabb politikai fejlemény, az Egyesült Államok novemberi elnökválasztásának eredménye mellett.

Mint ismert, a republikánusok elnökjelöltje, Donald Trump a közvélemény-kutatók és az egész nyugati világ – újbóli

– megdöbbenésére lényegében nem egy, hanem két háborúpárti demokrata elnökjelöltet győzött le idén. Hozzá kell tenni, e választási téma megkerülhetetlen jelentőségét nemcsak az érzékeltette igazán kézzel fogható módon, hogy Trump elnök életére rá is törtek a kampánykörútja során, hanem hogy az úgynevezett billegő államokban, amelyek a legkiélezettebb politikai versenyt ígérnek négyévente, kivétel nélkül tarolt, magához csábítva ezáltal sok-sok bizonytalan választót.

Az imént említettek tükrében belátható, hogy miképpen a magyar kormányfőnek korábban oly sok téma kapcsán, mint például a migráció, valamint az összeurópai határvédelem ügyével összefüggésben is igaz lett,

úgy az idei év is Orbán Viktort igazolta.

Ebből fakadóan nem lennének meglepve, ha a nemzetközi sajtó munkatársai, valamint a globális baloldal EP-képviselői már most a jövő évi tuskányosi beszéd megemlékezésére készülnének.

Sümeghi Lóránt

A szerző a Századvég Közéleti Tudásközpont Alapítvány vezető elemzője

www.magyar nemzet.hu



Ajánló